כא ע"ב–כב ע"א. טבילת בעל קרי לשיטת רבי יהודה

משנה

בעל קרי מהרהר (ק"ש) בלבו, ואינו מברך לא לפניה ולא לאחריה, ועל המזון מברך לאחריו (ברכת המזון) ואינו מברך לפניו (המוציא). רבי יהודה אומר: מברך לפניהם ולאחריהם

זב שראה קרי, ונדה שפלטה שכבת זרע, המשמשת וראתה דם - צריכין טבילה, ורבי יהודה פוטר

גמרא

לשיטת רבי יהודה בעל קרי לברכות קריאת שמע והמזון - לא יטבול

לשיטת רבי יהודה דווקא זב שראה קרי, שיש עליו 2 טומאות: זיבה, קרי פטור מלטבול (כי לא מועילה לו טבילת קרי, שהרי עדיין טמא זיבה) - אך הרואה קרי בלבד (ומועילה טבילתו) - יטבול כדי לעסוק בתורה

חכמים ורבי יהודה חלוקים בטבילת בעל קרי (ולרבי יהודה לא טובל בין בטומאה אחת ובין שתי טומאות), המשנה רצתה "להקצין" את המקרה של בעל קרי כדי להודיענו את כוחם של חכמים ולכן דיברה בזב בעל קרי (וה"ה לנידה ומשמשת), שאפילו שלא מועילה טבילתו להיטהר מזובו - חייבהו חכמים לטבול לקריו כדי לעסוק בתורה

אם המח' היא גם בטבילת בעל קרי גרידא, לפי איזו שיטה יש חידוש בדין המשנה "המשמשת וראתה דם"? (שלא הסתפקה בדין זב ונידה)

לשיטת רבנן (שחייבת לטבול)

לשיטת רבי יהודה (שפטורה מלטבול)

זב שלאחר מכן נטמא בקרי - ראיית הקרי מחייבת אותו לטבול (למרות שהטבילה לא מועילה לזובו). המשמשת שנטמאה בקרי, התחייבה מיד לטבול - ברור שלא תבוא טומאת נידה לאחר מכן ותפקיע ממנה את חובתה לטבול, ופשוט שלרבנן חייבת לטבול (ואין צורך לכתוב)! על כן אין חידוש לחכמים בדין "משמשת" בדברי המשנה?

אם לשיטת רבי יהודה כל בעל קרי גרידא פטור מלטבול - אין במשנה חידוש? אלא מוכרח להעמיד לשיטת רבי יהודה בעל קרי חייב לטבול, והחידוש של המשנה לשיטתו (ע"פ היסוד שקבע "האם הטבילה מועילה"): לא רק זב שלאחר מכן נטמא בקרי - פטור מלטבול (מפני שהטבילה לקריו לא מועילה בו); אלא אף המשמשת שנטמאה מהקרי, והתחייבה מיד לטבול, אם נטמאה בנידתה - פטורה מלטבול (כי טבילת הקרי איננה מטהרת אותה לגמרי, ולכן פטורה ממנה)

מוכח שהמשנה ב"דווקא" נשנית (ולא הקצנה), דווקא זב וכדו' שהטבילה לקרי לא מועילה בו - רבי יהודה פוטר, אך בעל קרי גרידא, שטבילתו מועילה בו - יהיה חייב לטבול?

במשנה שלנו התכוון רבי יהודה ש"מברך" מבלי לטבול, דווקא בהרהור, אבל בשביל לברך בפה חייב לטבול

ברייתא

בעל קרי שאין לו מים לטבול קורא קריאת שמע ואינו מברך לא לפניה ולא לאחריה, אוכל פתו ומברך לאחריה ואינו מברך לפניה, אבל מהרהר בלבו ואינו מוציא בשפתיו דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר: בין כך ובין כך מוציא בשפתיו

לרבי יהודה מברך בפה ממש את ברכות ק"ש וברכת המזון, בלא טבילה?

רב נחמן בר יצחק: לרבי יהודה חייב לטבול לקריו בשביל לעסוק בתורה, אך התיר לברך ברכות ק"ש וברכת המזון שדינם כהלכות דרך-ארץ שמותר לעסוק בהם בשעת קריו

ברייתא

"והודעתם לבניך ולבני בניך" וכתיב בתריה "יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב", מה להלן (בהר סיני) באימה וביראה וברתת ובזיע - אף כאן (בלימוד תורה) באימה וביראה וברתת ובזיע, מכאן אמרו הזבים והמצורעים ובאין על נדות מותרים לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים לשנות במשנה וגמרא ובהלכות ובאגדות, אבל בעלי קריין אסורים... ר' יהודה אומר: שונה הוא בהלכות דרך ארץ.
מעשה ברבי יהודה שראה קרי, והיה מהלך על גב הנהר, אמרו לו תלמידיו: רבינו, שנה לנו פרק אחד בהלכות דרך ארץ. ירד וטבל ושנה להם. אמרו לו: לא כך למדתנו רבינו שונה הוא בהלכות דרך ארץ?! אמר להם: אע"פ שמיקל אני על אחרים מחמיר אני על עצמי.